

Encadena't-hi

Amb aquest lema, el passat mes de desembre, els alumnes i tot el personal del col·legi de la Sagrada Família de Lleida van formar una cadena humana com a mostra d'unió i solidaritat.

L'objectiu era molt clar: sensibilitzar els nens amb la realitat que ens envolta, fer-los conscients de les necessitats que hi ha a la nostra ciutat i, a la vegada, fer-los viure en primera persona la força que té la generositat i el treball en equip per a ajudar a qui més ho necessita.

Es va demanar a tota la comunitat educativa que portés aliments. Es van ambientar els patis del col·legi per recordar que la col·laboració i participació de tots era necessària i, finalment, tots els alumnes, des dels més petits fins als més grans, amb els seus professors i el personal d'administració i serveis del centre, més de 600 persones, van sortir al carrer i van fer arribar, amb les seves pròpies mans, els centenars de paquets d'aliments fins a la parròquia del Carme (Cen-

tre de Solidaritat Jericó). Aquests aliments (pasta, oli, sucs, arròs...) es van recollir a l'escola, al llarg de la campanya, per a les persones menys afavorides.

En aquests temps de crisi és quan més necessitem fer sortir els autèntics valors i fer que, amb la pròpia experiència, arrelin fort al cor dels més joves. En educació hi ha un lema clau: només s'aprèn allò que es fa! I és per això que des del Col·legi Sagrada Família s'ha apostat per a que la col·laboració i la solidaritat sigui un fet 100% vivent.

Mònica Solans
Professora del
Col·legi Sagrada Família

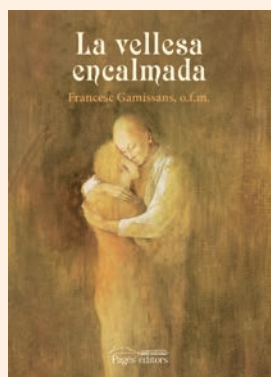

«La vellesa encalmada»

Ala quarantena de llibres del P. Francesc Gamissans s'hi ha de sumar des d'ara un nou títol: «La vellesa encalmada». El propi autor ha dit que és un llibre fruit de l'experiència de la seva edat, ja molt avançada, enriquida, a més, amb l'experiència de la ciència, pel fet d'haver llegit molt, i també dels criteris dels altres.

L'ha comparat amb un pomell de flors de molts colors, que exhaleu l'aroma dels pares, de l'estimació, del perdó, de la soledat que de vegades envaeix, de la pau interior, de la bondat i de les reflexions sobre l'esperança cristiana davant una mort propera... «Un pomell de flors i res més...» —ha recalcat humilment en el moment de la presentació—, i «a disposició de tot el que vulgueu».

Felicitem el P. Francesc Gamissans per la seva nova obra i pel seu tarannà, tan ben expressat en el seu títol: «La vellesa encalmada.»

AJUDANT A VIURE

Seguir Jesús més de prop

L'Evangeli ens presenta la trobada amb Jesús com una experiència d'amor, com una espècie d'enamoremament sobtat. Jesús primer conquista el cor: crida als pescadors que estan enllestint les xarxes, a la samaritana que treu aigua del pou, al recaptador d'impostos, al ric curiós que s'enfila a l'arbre... I aquests i tants d'altres segueixen Jesús perquè senten una

atracció irresistible envers Ell i, ben igual que Ell, busquen Déu i serveixen el proïsme. Això sí, no poden prescindir d'una relació vital amb Ell.

El programa prioritari i fonamental per a un cristià serà sempre aquest seguiment de Jesús, encarnant els seus sentiments i actituds en cada situació. I aquest estil ha de ser més evident per als membres de la Vida Consagrada, als quals se'ls demana seguir Jesús «més de prop», reproduint el seu lliurament al Pare Déu i als germans. Això suposa la gràcia d'experiències intenses i continuades de relació personal amb Jesús, alimentades permanentment amb un veritable contacte amb la Paraula de vida (Jn 6,68). No hi ha millor font per a beure.

És en aquestes coordenades on es pot viure apassionadament i en funció d'allò que Jesús anomena «el Regne de Déu», pregant i treballant per la seva vinguda. L'Església, i en ella la Vida Consagrada, no té altra meta que el Regne. No vivim per a nosaltres mateixos. La vida de les comunitats cristianes no pot girar només entorn a la preocupació pel seu millor funcionament, ni tan sols pel testimoniatge a donar. La seva veritable finalitat és el creixement del Regne de Déu, el sentit del qual cal descobrir, cada vegada millor, per a confrontar la vida amb ell.

Per això, la vida de les comunitats de Vida Consagrada i tot allò que realitzen caldrà viure-ho en funció del Regne, volent servir millor al seu creixement, conscients que el Regne no és quelcom «prefabricat» sinó quelcom totalment nou, que Déu realitza en el món i que només Ell pot dur-lo en plenitud. És la raó per la qual preguem amb tota la comunitat eclesial dient: «Vingui a nosaltres el vostre Regne.»

És així com els membres de les comunitats de Vida Consagrada seguiran Jesús «més de prop»: Ell parla del Regne, viu per al Regne, li consagra tota la seva existència, anteposant-lo a qualsevol altra cosa. Seguint aquest exemple, els consagrats i consagrades, envoltats de grups humans i circumstàncies plurals, caldrà que mirin de salvaguardar la llibertat evangèlica. Lliures per al Regne, lliures per a estar veritablement al servei de la persona, afavorint tot allò que pugui millorar les condicions de vida, sense messianismes, i posant-se, com Jesús, al servei dels pobres.

Dono gràcies a Déu pels consagrats i consagrades que fan camí a la nostra Església diocesana, compartint condicions de vida, lluites, penes i alegries dels germans i, amb debilitats pròpies de tot allò humà, fan present l'Evangelí del Regne.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

► **FÉLIX M. AROCENA**

Teologia dels sacraments

El professor de teologia litúrgica a la Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra, Félix M. Arocena, va participar en el darrer curs de litúrgia que organitzen cada any a Montserrat el CPL i l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. La seva ponència es va centrar en el misteri del culte en el cristianisme segons Odo Casel, «potser un dels que va tenir una mirada més penetrant i de més abast per a la moderna teologia sacramentària».

Com es considera avui la doctrina de Casel?

Se'l considera el teòleg del Moviment litúrgic. La seva intuïció de la presència viva del misteri de Crist en l'Església per mitjà dels ritus cristians era ja coneguda pels Pares de l'Església, però ell va tenir el mèrit de tornar a posar sobre la taula i fer llum sobre aquesta realitat, que ja és patrimoni de la teologia postconciliar.

Per què es va especialitzar en litúrgia?

Entenc que el culte cristià és, com a mínim des d'una òptica fenomenològica i antropològica, la part més vital del dipòsit de la fe. Per moure's en el món dels símbols cristians, la litúrgia és una peça especialment suggerent per il·luminar fins a quin punt planifica l'home la seva experiència de Déu.

Com veu el futur de la litúrgia?

Està destinada a irrigar tot el teixit eclesial per vivificar i divinitzar els batejats. Treballa perquè això sigui una realitat pràctica cada dia. Sóc molt amic de les noves generacions, un col·lectiu especialment obert a l'horitzó litúrgic, ja que els resulta fàcil estar en comunió amb Déu quan participen en un ritus que se celebra amb profunditat estètica i teològica.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Història: Tomàs d'Aquino: el coneixement per connaturalitat

La intel·ligència és, segons Tomàs d'Aquino, receptiva, capaç d'entendre els objectes reals, capaç de definir i capaç de raonar, és a dir, de formar un discurs lògic, a partir de tot allò que hem conegut pels sentits, sobretot la vista i l'oïda. Sant Tomàs tracta de manera directa el coneixement comunional amb Déu quan analitza allò que ell anomena «coneixement per connaturalitat» o «coneixement a la manera d'una inclinació». En efecte, al costat de la saviesa adquirida per la intel·ligència i el raciocini, hi ha la saviesa aconseguida per una certa *connaturalitat* amb allò que hom vol conèixer. Llavors la saviesa adquirida per connaturalitat s'obté per la caritat, per l'amor que ens és donat com a do per l'Esperit Sant.

Així, Déu no sols és conegut intel·lectualment, sinó que hom el *pateix*, igual que hom pateix amb la persona estimada i per ella, cosa que dóna lloc a la comunió íntima que s'estableix entre els qui han viscut i sofert junts.

En síntesi: el coneixement per connaturalitat de sant Tomàs suposa la unió de comunicació i vida intel·lectual, afectiva i dinàmica, en virtut de la qual hom sap qui és l'altre perquè viu en ell, amb ell i per a ell. Aquesta és la nota més pròpia de la persona humana envers Déu i envers els altres: la persona està feta per a la comunió, amb Déu i amb els altres.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Una gran diversitat d'interlocutors

Per facilitar un diàleg respectuós i enriquidor entre el cristianisme i les noves espiritualitats cal també identificar els interlocutors. El nou interès per l'espiritualitat pot ser un camp preparat per a la recepció del missatge cristià. Però els nous interlocutors són persones que han superat la minoria d'edat preil·lustrada i afronten la qüestió de fe des de la maduresa humana, amb un enorme bagatge cultural i amb una gran experiència vital.

La situació dels nous interlocutors és molt diversa. Per exemple, s'està produint un retorn a la fe protagonitzat per antics creients que abandonaren l'Església per diferents motius i que ara, davant la pretensió de l'home modern de trobar solució a qualsevol problema, troben en la fe una manera de conviure amb la dimensió de Misteri que presideix l'existència humana.

La nova situació ens posa davant d'una gran varietat d'interlocutors. Les noves tendències —sobretot entre els joves— són un toc d'atenció per al cristianisme. Són una oportunitat per trobar interlocutors qualificats en un diàleg honest que aspira a comunicar la pròpia fe, però que també està disposat a aprendre de l'experiència de l'altre.

Josep Otón

(*El reencantament postmodern*, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Fe i vida eterna

La primera pregunta que es fa al qui demana el baptisme no queda sola. Una altra la complementa. Un cop el candidat ha respost que demana «la fe», se li pregunta immediatament: «I la fe, què et dóna?» El qui ha de ser batejat respon: «La vida eterna.» Amb aquesta resposta queda ben clar quina és la dimensió de la fe. No és una mena de tràmit necessari per accedir al baptisme. És molt més que això. El baptisme és la resposta sacramental a qui demana el baptisme amb fe. Per això, just abans del baptisme es professa la fe, personalment, si el batejat és un adult, o per mitjà de la professió que fa l'assemblea cristiana allà reunida, quan es tracta d'un nadó, d'un infant. Sense fe, aquell baptisme no tindria cap sentit.

La fe és un do i una realitat espiritual que ens fa posar el cor i la mirada interior en la realitat última promesa als homes. Només cal recordar aquelles paraules de Jesús: «Qui creu en mi, encara que mori, viurà» (Jn 11,25).

Demandar la fe, en començar l'itinerari fins a les fonts baptismals, és de fet demandar la vida eterna. Res de més gran no podríem demandar. Demandar la fe i acollir-la és començar un camí que ens ha de portar a compartir la glòria de Crist.

Ara bé, aquest camí s'ha de fer amb certes condicions. Per això, un cop s'ha respost que es demana la fe, es recorda a qui ha donat aquesta resposta: «Si vols entrar a la vida eterna, compleix els manaments: Estimaràs el Senyor, el teu Déu... i al teu pròxim com a tu mateix.»

Així queda marcat el pla de ruta de la vida cristiana: passar per la porta de la fe; acostar-se al baptisme, el sacrament de la fe; viure complint els manaments per obediència a la fe, fins a passar —així ho esperem— la porta del cel.

Josep Urdeix

DEL MARTIROLOGI

Memòria de santa Àgata (o Àgueda). Morí màrtir a Catània (Sicília), cap a l'any 250, en la persecució de l'emperador Deci, que considerava els cristians com un dels principals obstacles per a la cohesió de l'imperi. Segons la tradició, en el martiri li tallaren els pits, per la qual cosa fou considerada patrona de les dides i també de les dones en general.

SANTORAL I LECTURES

- 3. ✠ Diumenge IV de durant l'any.** Sant Blai, bisbe de Segona; sant Anscari (Òscar), bisbe de Hildesheim; sant Ansgar, bisbe de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia.
  - 4. Dilluns.** Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita); sant Joan de Brito, prev.
  - 5. Dimarts.** Sant Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó.
  - 6. Dimecres.** Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys, mrs. a Nagasaki (Japó, 1597).
  - 7. Dijous.** Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.
  - 8. Divendres.** Sant Jeroni Emiliani (Venècia 1486 - Somasca 1537), prev., fund. somascos.
  - 9. Dissabte.** Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle.
- **Diumenge vinent**, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm. 8.11) / Lc 5,1-11.

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 1,4-5.17-19)

En los días de Josías, recibí esta palabra del Señor:
«Antes de formarte en el vientre, te escogí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te nombré profeta de los gentiles. Tú cíñete los lomos, ponte en pie y díles lo que yo te mando. No les tengas miedo, que si no yo te meteré miedo de ellos. Mira; yo te convierto hoy en plaza fuerte, en columna de hierro, en muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y la gente del campo. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte.» Oráculo del Señor.

▶ Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,31-13,13) [Versión breve: 13,4-13]

Hermanos:
El amor es paciente, afable; no tiene envidia; no presume ni se engríe; no es mal educado ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Disculpa sin límites, cree sin límites, espera sin límites, aguanta sin límites. El amor no pasa nunca.

¿El don de profecía? Se acabará. ¿El don de lenguas? Enmudecerá. ¿El saber? Se acabará. Porque limitado es nuestro saber y limitada es nuestra profecía; pero, cuando venga lo perfecto, lo limitado se acabará. Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre acabé con las cosas de niño. Ahora vemos confusamente en un espejo; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es por ahora limitado; entonces podré conocer como Dios me conoce. En una palabra: quedan la fe, la esperanza, el amor: estas tres. La más grande es el amor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a decir en la sinagoga: «Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír.» Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de sus labios. Y decían: «¿No es este el hijo de José?» Y Jesús les dijo: «Sin duda me recitaréis aquel refrán: “Médico, cúrate a ti mismo”; haz también aquí en tu tierra lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaún.»

Y añadió: «Os aseguro que ningún profeta es bien mirado en su tierra. Os garantizo que en Israel había muchas viudas en tiempos de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses, y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías, más que a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo; sin embargo, ninguno de ellos fue curado, más que Naamán, el sirio.»

Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo empujaron fuera del pueblo hasta un barranco del monte en donde se alzaba su pueblo, con intención de despeñarlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y se alejaba.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer; abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no seria jo qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze, que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

▶ Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13) [Versió breu: 13,4-13]

Germans:

El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai.

Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens, raonava com els nens; però d'ençà que sóc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens.

De moment coneixem com si veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, en la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esriptura». Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retreureu aquesta dita: “Metge, cura't tu mateix”: hem sentit dir el que has fet a Cafar-Naüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.»

Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leprós de Síria.»

En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

Santa Faç del Crist sofrent. Pintura del Mestre de Perea, València

MISSA DIÀRIA (LMD)

ebaste (Armènia) i mr. (s. IV),
Hamburg (†865), originari

Accés al
Breviari

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): He 11,32-40 / Sl 30 / Mc 5,1-20.

■ **Dimarts**: He 12,1-4 / Sl 21 / Mc 5,21-43.

■ **Dimecres**: He 12,4-7.11-15 / Sl 102 / Mc 6,1-6.

■ **Dijous**: He 12,18-19.21-24 / Sl 47 / Mc 6,7-13.

■ **Divendres**: He 13,1-8 / Sl 26 / Mc 6,14-29.

■ **Dissabte**: He 13,15-17.20-21 / Sl 22 / Mc 6,30-34.

); Is 6,1-2a.3-8 / Sl 137 / 1Co 15,1-11 (o més breu: 15,3-

COMENTARI

Jesús, destinat als pobles pagans

Continuem avui amb l'episodi de la sinagoga de Natzaret que ja havíem comentat diumenge passat. És una episodi paradigmàtic perquè ens presenta les constants que Jesús desenvoluparà tot al llarg de la seva predicació. Amb la citació del profeta Isaïes, Jesús es presenta com el profeta messiànic ungit amb Esperit Sant que duu a compliment les promeses de Déu, especialment envers els desvalguts.

Tres elements configuren la reacció de l'auditori: el missatge positiu, la persona de Jesús i els destinataris de la seva actuació.

Primer de tot, tothom s'estranyava de les paraules de gràcia que sortien dels seus llavis. Després de la predicació del Baptista amb el seu missatge de conversió i exigència, les paraules de Jesús sobten pel seu missatge positiu envers els desvalguts.

Després l'estranyesa se centra en la persona de Jesús: com pot ensenyar aquestes coses el «fill de Josep»? Amb la dita popular «metge, cura't tu mateix» i un ressò de desconfiança: què ens pots ensenyar tu que ets dels nostres? Com pot ser que un fill del nostre petit poble digui aquestes coses en nom de Déu i faci les coses que li adjudiquen? Jesús desconcerta fins i tot els seus.

En tercer lloc, per què no fa entre nosaltres el que ha fet fora del poble, a Cafar-Naüm? En la seva resposta, més llarga aquesta vegada, Jesús rebla el clau: no només no farà els signes fets a la població jueva de Cafar-Naüm, sinó que posarà l'exemple d'Elies i Eliseu, que van fer els seus signes entre els pagans, amb la vídua de Sarepta de Sidó i amb Naaman de Síria. Els pagans són també beneficiaris de l'acció benèfica del Déu d'Israel.

A Jesús li passa com als profetes de l'antiguitat: cap d'ells no és ben rebut a cada seva. Els pagans poden arribar a mostrar més sensibilitat envers els profetes que els mateixos jueus.

I nosaltres, fem cas de l'evangelí? O Jesús hauria de posar l'exemple dels pagans, com aquells que de debò escolten la paraula de Déu i la posen en pràctica?

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

TESTIMONIS DE L'ANY DE LA FE

La fe, per a mi, és la meua creença, la meua manera de ser, la meua manera d'actuar. És pràcticament el meu tot. Jo crec, estimo i confio en Jesús, i això fa que tota la meua existència vagi al voltant de la meua fe i de la meua estimació a Jesús. Aquesta fe en Jesucrist no va sortir així com així, sinó que la vaig rebre des de casa, de la meua mare. Ella ens la va passar, tant a la meua germana com a mi. Amb el temps, jo mateixa l'he anat cultivant a través de la formació, la pregària, exercicis espirituals..., i, després, en la meua acció apostòlica a la diòcesi, en l'àmbit de la catequesi i, ara, com a delegada.

Trini Catalán

Sóc cristià, i ara què?

L'àrea d'Evangelització «Gaudium et Spes», convoca una trobada oberta a totes les perso-

nes que se senten part de l'Església lleidatana; així com també a totes aquelles que senten curiositat per conèixer com viu i cap on es mou la comunitat de cristians de Lleida.

- Lema: **Sóc cristià, i ara què?**
- Data: 9 febrer
- Lloc: Acadèmia Mariana
- Horari:
  - 10 h, Salutació del Sr. Bisbe. Explicació de la dinàmica de la Jornada. Cant inicial. Ponència. 20'
  - 10.30 h, Taula d'experiències. 60'
  - 11.30 h, Cafè. 20'
  - 12 h, Reunió per grups. 45'
  - 13 h, Celebració Eucaristia.

Agraïment a la Sra. Regina March, col·laboradora a la Cúria Diocesana

En motiu de les passades festes nadalenes, el Sr. Bisbe, juntament amb els vicaris general i de pastoral, així com tot el personal de la Cúria diocesana van rodejar d'afecte el grup de preveres majors de setanta-cinc anys, entre ells el bisbe emèrit, Mons. Ramon Malla. Se'ls va felicitar personalment el Nadal i, junts, van passar una bona estona de fraternitat. En l'acte, es va fer un sentit homenatge a la Sra.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 20 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge, 3 de febrer:**
—12 h, Confirmacions a Bell-lloc.
- **Dilluns, 4 de febrer:**
—Reunions d'Arxiprestats de Gardeny, Segrià-Noguera, Baix Urgell-Garrigues.
- **Dimarts 5 i dimecres 6 de febrer:**
—Trobada del Secretariat Interdiocesà de Missions a Tarragona.
- **Dijous, 7 de febrer:**
—21 h, Diàlegs Prematrimonials.
- **Divendres, 8 de febrer:**
—19 h, Confirmacions a la parròquia de Ntra. Sra. del Pilar de Lleida.
- **Dissabte, 9 de febrer:**
—10 h, Jornada de l'Àrea d'Evangelització «Gaudium et Spes» a l'Acadèmia Mariana.
—20 h, sopar de Mans Unides a la parròquia de Sant Martí.
- **Diumenge, 10 de febrer:**
—Rosari i Eucaristia, Hospitalitat de Lourdes a la Catedral.

Regina March, col·laboradora dels serveis de la Cúria durant molts anys.

Moltes felicitats, Regina, rep la nostra salutació i agraïment.

AYUDANDO A VIVIR

Seguir a Jesús más de cerca

El Evangelio nos presenta el encuentro con Jesús como una experiencia de amor, como una especie de flechazo. Jesús primero conquista el corazón: llama a los pescadores que están arreglando las redes, a la samaritana que saca agua del pozo, al recaudador de impuestos, al rico curioso que se encarama a un árbol... Y estos y tantos otros siguen a Jesús porque sienten una atracción irresistible hacia Él y, al igual que Él, buscan a Dios y sirven al prójimo. Eso sí, no pueden prescindir de una relación vital con Él.

El programa prioritario y fundamental para un cristiano será siempre este seguimiento de Jesús, encarnando sus sentimientos y actitudes en cada situación. Y este estilo debe ser más evidente para los miembros de la Vida Consagrada, a los que se les pide seguir a Jesús «más de cerca», reproduciendo su entrega al Padre Dios y a los hermanos. Esto supone la gracia de experiencias intensas y continuadas de relación personal con Jesús, alimentadas permanentemente con un verdadero contacto con la

Palabra de vida (Jn 6,68). No hay mejor fuente para beber.

Es en estas coordenadas donde se puede vivir apasionadamente y en función de lo que Jesús llama «el Reino de Dios», orando y trabajando para su venida. La Iglesia, y en ella la Vida Consagrada, no tiene otra meta que el Reino. No vivimos para nosotros mismos. La vida de las comunidades cristianas no puede girar sólo en torno a la preocupación por su mejor funcionamiento, ni siquiera por el testimonio a dar. Su verdadera finalidad es el crecimiento del Reino de Dios, cuyo sentido hay que descubrir cada vez mejor para confrontar la vida con él.

Por ello, la vida de las comunidades de Vida Consagrada y todo aquello que realizan habrá que vivirlo en función del Reino, queriendo servir mejor a su crecimiento, conscientes de que el Reino no es algo «prefabricado» sino algo totalmente nuevo, que Dios realiza en el mundo y sólo Él puede llevarlo en plenitud. Es la razón por la cual rogamos con toda la comunidad eclesial diciendo: «Venga a nosotros tu Reino.»

Es así como los miembros de las comunidades de Vida Consagrada seguirán a Jesús «más de cerca»: Él habla del Reino, vive para el Reino, le consagra toda su existencia, anteponiéndolo a cualquier otra cosa. Siguiendo este ejemplo, los consagrados y consagradas, rodeados de grupos humanos y circunstancias plurales, habrán de salvaguardar la libertad evangélica. Libres para el Reino, libres para estar verdaderamente al servicio de la persona, favoreciendo todo aquello que pueda mejorar las condiciones de vida, sin mesianismos y poniéndose, como Jesús, al servicio de los pobres.

Doy gracias a Dios por los consagrados y consagradas que caminan en nuestra Iglesia diocesana, compartiendo condiciones de vida, luchas, penas y alegrías de los hermanos y, con debilidades propias de todo lo humano, hacen presente el Evangelio del Reino.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737